

Zelk Zoltán: Mese az éhes kiségről

Egyszer volt, hol nem volt, nem is olyan régen volt, tavaly talán vagy tavaly előtt. S nem is olyan messze, csak éppen a hegyen túl, de a patakon innen, azon a mezőn, amelyiken fehér margaréta és zöld fűszálak nőnek, élt egy kis mezeiegér. Az is csak egy akármilyen kis egérke volt, hosszú farkú, apró szemű s nagyon-nagyon éhes kiséger. Mert akkor már három napja nem ebédelt s nem is vacsorázott, nem csoda hát, ha sírva járta a rétet.

Most már tudjátok, milyen volt az egérke, nézzük meg a cicát is, amelyik éppen most indult el a faluból, egyenest a mező felé. Ez is csak egy akármilyen macska, hosszú farkú, tarka szőrű s nagyon-nagyon éhes macska. Ez sem evett már két napja, s még egy egérfüle sem akadt a faluban, elhatározta hát, hogy kimegy a mezőre, s egyszerre bekapja az első egeret.

Mikor aztán kiért a mezőre, látja, hogy a kiséger ott ül egy vakondtúrás tetején, keservesen zokog, s margarétaszírom zsebkendővel törüli a szemét. A tarka szőrű macska még sohasem látott síró egeret, el is felejtette, hogy miért jött a mezőre, úgy megsajnálta a kiségeret, hogy rögtön megkérdezte tőle:

- Bántott talán valaki?

- Dehogyan bántott - felelte a kiséger -, más bajom van nekem. Három napja, hogy sem nem ebédeltem, sem nem vacsoráltam....

- Szegény egérke - szólott újból a tarka szőrű macska -, hiszen akkor te nálam is éhesebb vagy, mert én csak két napja nem ettem. Ne félj, nem bántalak, gyere velem, ha akad valami ennivaló, megosztom veled.

Most már ismeritek a kiségeret, meg a tarka szőrű macskát is, nézzük meg hát a kutyát, amelyik most bújjik ki a kerítés alól, s elindul a mező felé. Ez is csak akármilyen kutya, hosszú farkú, fekete szőrű s nagyon-nagyon éhes kutya. Tegnap reggel óta egy falatot sem evett, s elhatározta, hogy kimegy a mezőre, nyúlpecsenyét ebédelni. De ha csak egy kóbor macskát talál, azt is megeszi, de úgy, hogy egyszerre bekapja.

Hol lassan ment, hol szaladt, végül is kiért a mezőre. Ott aztán olyat látott, mint soha azelőtt. Egy domb tetején ült a tarka szőrű macska és a kiséger, és keservesen zokogott mind a kettő. El is felejtette, hogy tegnap óta nem evett, úgy megsajnálta őket, hogy rögtön megkérdezte:

- Ki bántott titeket, hogy ilyen szomorúan sírtok?

- Nem bántott minket senki - felelte a macska -, azért sírunk, mert nagyon-nagyon éhesek vagyunk. A kiséger három napja, én meg két napja se nem ebédeltünk, se nem vacsoráztunk...

Ó, szegénykék - szólott újból a fekete szőrű kutya -, hiszen ti akkor nálam is éhesebbek vagytok! Ne féljetek tőlem, jöjjetek velem, hazaviszlek a gazdámhoz. Az is szegény ember, tegnap se adott enni nekem, de ha lesz valami, majd megosztom veletek.

Így indultak el a falu felé hármában, csodálkoztak is rajtuk a fűszálak, nevetgéltek a margaréták. De hát ők nem törődtek ezzel, mentek, csak mentek, elől a kutya, mögötte a

macska, a macska mögött a kiséger. Végül aztán megérkeztek, s nemhiába jöttek, mert finom vízben főtt kása volt a kutya lábasában. Neki is láttak a jóízű kásának, s olyan tisztára nyalták a lábast, hogy a képüket is meglátták benne. Csodálkozott is a kutya gazdája, s mindenkinek elmesélte, hogy egy lábasból ebédel a kutya, macska, kiséger. Ezt aztán látni akarta mindenki a faluban, s hozták nekik a finomabbnál finomabb eleséget. Így aztán olyan jó dolguk van, mint soha azelőtt kutyának, macskának, egérnek. S olyan gömbölyűre híztak, hogy nem a messzi mezőre, de még a szomszéd utcába sem tudnak elmenni.